

REGGELI ÁHÍTAT 2014. július 5.

Filippi 3:1-14

A Biblia gyakran szól hozzánk képes beszédekkel, amikor szellemi dolgokat akar közölni. Így szól akkor is, amikor a hívő ember földi útjáról beszél. Pál apostol több ízben is versenyfutáshoz hasonlítja ezt az utat. Az 1. Korinthusi levélben például a futásról és harcról beszél, versenypályáról és végül elhervadó koszorúról, amelyet a győztes az akkoriban tartott sportversenyeken kapott.

Az a díj azonban, amelyet a hívő ember földi pályafutása végén kap, múlhatatlan. Ez minket is arra bátorít, hogy hitünk versenypályáját kitartással fussuk meg. Ahhoz azonban, hogy az ember jól fussa meg a hitnek versenypályáját, fontos előfeltétel az, hogy *ami mögötte van, azt mind elfelejtve fusson a cél felé!* Vagyis nem eddigi életünket kell elfelejteni, a hosszú évtizedeket, a szebbnél-szebb élményeinket; amikor igen-t mondott nekünk valaki, amikor megszületett az első gyermekünk, aztán unokánk; amikor tagjai lettünk ennek a közösségnek; hanem valami egészen mást kell magunk mögött hagyni. Nem mást, mint bűneinket és terheinket. A bűnök és a terhek azok, amelyek hátráltatnak bennünket a futásban. Az Isten útján járva csak hátráltatnak bennünket a negatív dolgok. A bűnök valószínűleg le akarnak téríteni a keskeny útról; a terhektől pedig elfáradunk, elcsüggedünk és más út, könnyebb út után nézünk.

Megkérdem hát: *Most akkor a keskeny úton futunk, vagy sem? Akarunk-e az út végén hervadhatatlan és romolhatatlan koronát, vagy sem?*

Újra mondom, hogy ez részben úgy érhető el, ha letesszük bűneinket és terheinket. Részben pedig úgy, ahogy a következő rész mondja: *ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, ...*

Tudjátok-e, hogy miben áll egy futó különlegessége? Abban, hogy mindig a cél felé fut; illetve abban, hogy nem néz hátra, különben szem elől tévesztené a célt.

Mi azonban sokszor még hátratekintünk, vagy letérünk az útról. Ha a magunk útját választjuk, akkor soha sem várhatjuk azt, hogy egyszer meglássuk Isten dicsőségét és elnyerjük a futásunkért a hervadhatatlan koszorút.

Ha viszont feladjuk a magunk akaratát, akkor Isten lépésről lépésre vezet az úton, a nap minden órájában, az év minden napján és életünk minden esztendejében. Ha az a vágyunk, hogy vezessen, akkor vezet is majd.

A célunk az kell legyen, amiről a Szentírásban áll: *Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalma.* A cél és a jutalom egy és ugyanaz. Milyen dicsőséges is ez a cél és ez a jutalom!

Őrizzük meg a szívünket a bűnöktől, a terhektől, és gondoljunk arra, amit a Példabeszédek könyve 4. fejezete tár elénk: *Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet... Szemed előre tekintsen és egyenesen magad elé nézz... Ügyelj, hogy merre tart a lábad... Ne térj le se jobbra, se balra.*

Aki életének alapjául magát az Úr Jézust választja; aki minden döntésében az Ő véleményét kéri ki; aki minden lépése előtt gondosan megnézi, hogy valóban az Úr lábnyomába helyezi-e a lábát, annak nem lesz elérhetetlen a cél és a hosszú futás lerövidül. Az lesz fontos, ami igazán számít. *Ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Kiszttus Jézusban adott jutalmáért.* Ez ennek a mai áhítatnak az üzenete.

Kívánom, hogy bármi történjék is, fussunk tovább, addig, amíg el nem érjük a célunkat, életünk teljességét. Végül egy sokatmondó történettel zárok:

Egy utazó, aki Észak-Amerika egy különösen nehéz területén akart áthaladni, felfogadott egy indiánt vezetőnek. Tél volt és vastag hó borította a tájat. Egyszer csak az utazó világosan kivehető lábnyomokat fedezett fel a hóban.

„Hiszen itt valaki egészen egyedül haladt” - mondta az indiánnak.

„De ki olyan merész, aki ezen az embertelen, havas pusztaságon egyedül mer menni?” - folytatta.

„Fehér ember, nagyon is tévedsz”, - válaszolta az indián -, „mert itt egy egész sereg haladt át”.

„Ez lehetetlen” - folytatta a fehér ember -, „bármit is mondasz, ez csakis egy embernek a lábnyoma!”

Az indián nevetve válaszolt: „Fehér ember, nem tudod, hogy az indiánok hogy vándorolnak? A törzsfőnök megy elől, az utána következő pontosan a főnök lábnyomába lép, és a többiek hasonlóan cselekednek. Ezért van az, hogy ahol egy egész sereg halad, csak egy ember lábnyoma látszik.”

Ha Krisztus isteni lábnyomába helyezzük magunk is a lábunkat, akkor bármekkora terhet is cipelhetünk, vezethet bámilyen zordon pusztaságon át az utunk, akár a halál árnyékának völgyén át, mi biztosan célhoz érünk. Tedd le bűneidet és terheidet, és ami előtted van, nekifeszülve szaladj a hervadhatatlan koronáért!

Ámen

Felsőőr, Petzold Fekete Ivett